

A bolygó oly szűnni nem akaró röhögőgörcs martaléka lett, hogy a kozmikus hahotára már-már a környező csillaglakások úrállomásai is felfigyeltek. Ami pedig *Madzsarisztánt* – a néhai, európai Magyarországot illeti, az – az ideiglenes lakosság elvándorlásával – igencsak megüresedett. De nem sokáig. Bekövetkezett a NAGY MIHAMAR. Mert paneltornyai, tanyavilágába, csűrjeibe-szérűibe, kunyhóiba-fáskamráiba, tyúkóljaiba-szaletlijeibe, sédjeibe-sufnijaiba, pajtáiba-budijaiba mihamar beköltözött 25 millió telepés kínai.

A telepések beviharzása után, de már csak az esti kiadásában, a LEGENDÁS ÉS DICŐSÉGES VISSZATÉRŐ HADMENETET AZ ŐSHAZÁBA az Amerikai Egyesült Államokban csupán egy kis vidéki lap közölte Arcansasban, az *Arcansas Examiner*, hátlapjának apró betűs, háromsoros híreiben – LAKOSSÁGCSERE („LAKOSSÁGCSERE”...?!) címmel.

Kemény István

FEL ÉS ALÁ AZ ÉRDLIGETI ÁLLOMÁSON

A gazban román cigarettás doboz
és bánat a szívben,
leszegett fej, erős napsütés,
még mindig fiatalnak látszom.

Az ilyen alakokat hogy megvetettem,
az ilyen figurákat hogy sajnáltam,
mert azt mondták, nincs már itt semmi,
nincs bizony, bezzeg valaha.

Harminc éve helyes kis állomás volt,
telente fűtött váróterem, kint fehér
murva és piros-fehér padok,
sok hosszú szerelvény, egész mondat.

Most földig rombolt épület,
betonperon, a gazban cigarettás
doboz és pontatlan
érzés a szívben.

Régen azt hittem, el kell engedni
avulni, kopni, ami el akar,
el is engedtem, hiba volt,
most jönnek vissza tönkremenve, sorban,
de hát én ugyanaz maradtam.

Az ilyen alakokat hogy megvettem,
az ilyen figurákat hogy sajnáltam,
mert azt mondták, meglátod, te is ilyen leszel,
ilyen leszel, bizony, mert a jellem
a bűdös életben meg nem változik.

Közben ráérősen,
mintha győztes csatából érnének ide,
örök vesztes külsejű emberek
szállingózzák végig a peront,
kis ácsorgások, föl-le séták,
cigaretták, sok kis kevés idő.

Az ilyen alakokat hogy megvettem,
az ilyen figurákat hogy sajnáltam,
azt mondtam, csúfak és prolik,
azt mondtam, várakozók.

Most földig rombolt önérzet,
széttaposott cipő, borosta, bánat,
egy szinte véletlen arany karóra,
leszegett fej és félrenevelt múlt.

A múlt, ha nem múltnak nevelték,
kamaszkorától csak bosszút áll, mert
mindennap így szól egy szép napon:
„nézz rám: az érdligeti állomás voltam
egykor. És most is csak az vagyok.
Mondjad, mi érdekel.
A bogaras bácsi meghalt.
Szétnyílt tenyeréből
a szarvasbogár elrepült.
A jövő már keményebb dió.”
És ezzel vállat von a múlt.

A hangosbeszélő viszont beszélni kezd,
mint a kisebb testvér, ha szóhoz jut ő is,
és jövőt ígér: egy vonatot.

Az ilyen alakokat hogy megvettem,
az ilyen figurákat hogy sajnáltam,
mert azt mondták, ők csak egy kis
pont ugyan, de az is jobb, mint a semmi,
és hogy változnak az idők.

Szomorkás csönd lesz, mert ugyanazt
szégyelli megkérdezni a gaz és
a szív és a román cigarettás doboz:
ugyan mivé?

És vonat jön, mint a menetrendben,
egyszer csak itt áll, és elvisz innen,
rövid szerelvény, hiányos mondat,
leülök, nézek, mint az ablak.
Ugyan mivé.

Nem sajnálok és nem vetek meg,
cél akarok és könnyű lelket,
ha együtt nem megy, jó úgy, ahogy van:
zengő érc fölött, személyvagonban.
De nem tudom.

Pósfai György

A FELEJTŐMŰVÉSZ

A mi kis városunk semmiről nem volt híres, de azért nálunk is történtek érdekes dolgok. Leszámítva a verekedéseket, tüzeseteket és háromlábú csirkéket, ezek az érdekes dolgok mindig a folyón érkeztek. A kivezető utak ugyanis a mezőkbe veztek, többnyire csak a földjeikig szekerező parasztok használták őket, arrafelé nem is történt semmi izgalmas. A folyón viszont hetente kétszer jött a hajó, egyszer föntről, egyszer lentről, s a távoli vidékek hírei és furcsaságai rajta jutottak el hozzánk.

Akármilyen fontos macskanyuvasztási ügyem volt éppen, csapat-papot otthagyva rohantam a pallókból összetakolt kikötőbe, ha a gőzsíp sivítását meghallottam. A magas parton guggolva figyeltem a nyüzsgést: különös kiejtésű vásárosok rakodták ki a csomagjaikat, átutazó, fiatal hölgyek szálltak ki egy kis sétára, postaszákok cseréltek helyet, de volt, hogy trópusi papagájok érkeztek nagy kalitkában a helyi kereskedés rendelésére, vagy nemegyszer megbilincselte rabot kísért föl a rendőr a hajóra. Évente egyszer-kétszer mutatványosok, színészcsoportok is érkeztek. Hátukon cipelték ki vagy kétkerekű kordékon húzták maguk mögött a díszleteket meg sátrakat. Tábort ütöttek a folyóparton, és nyáron a szabadban, máskor az iskola tornatermében tartottak néhány előadást. Még ki sem rakták a plakátokat, én már ott sündörögtem, nem is mulasztottam el egy előadást sem. Láttam erőművészeket, zsonglőröket, szórakoztam énekes show-műsorokon, de még valódi Hamlet-előadást is végigizgulhattam. Egyszer-másszor híres íróember is érkezett, felolvasott a könyveiből, és válaszolt a he-

lyi újság szerkesztőjének kérdéseire. Nem lehet tehát mondani, hogy a kultúra elke-
rülte volna városunkat.

Egy hideg, szeles novemberi napon különös férfialak szállt ki a hajóból. Fekete kö-
penybe burkolózott, csak sápadt arca világított ki belőle. Vékony, pókszerű tagjai vol-
tak, egyik lábára bicegett. Egyedül guggoltam a magas parton, ilyenkor már nincs
nyüzsgés, alig van utas. Ez volt az egyik utolsó járat a téli leállítás előtt. A kiszálló utast
köpcös, kopasz segédje követte, egy kerekeken gördülő ládát húzva maga után.

Másnap megjelent néhány plakát a főutcán. Szemben a szokásokkal, semmiféle har-
sány kép nem volt rajta, csak a szükséges információt írták rá: X. Y. felejtőművész, a
fellépés ideje, helye. Különös módon csak egyetlen előadást hirdettek meg. És még
egy furcsaság: alul kis betűkkel odaírták, hogy tizenennyolc éven aluliaknak nem aján-
lott. Persze rögtön ez szúrta szemet mindenkinek. Mert láttak itt már sok minden mar-
haságot, lehet éppen valaki felejtőművész is, de mi az ördög lehet az, ami miatt elta-
nácsolják a gyerekeket? Meg is telt zsúfolásig az esti előadásra a tornaterem.

Mondanom sem kell, fittyet hányva a figyelmeztetésnek, a szertáron keresztül be-
lőgtam én is, és a falhoz feltámasztott ugrószivacsok tetején hasalva vártam az izgal-
makat.

Az előadás pontosan kezdődött. A művész, fekete köpenyébe burkolózva, oldalt, a
ládáján ült, míg a segéd rövid ismertetőt olvasott föl. Aki ma fellép, egyedülálló pro-
dukcióra képes: azt felejt el, amit akar. Legyen az bármilyen mélyen gyökerező emlék,
bármilyen alaposan megtanult adat, a művész könnyedén, pillanatok alatt eltünteteti el-
méméből. Nem arról van szó, hogy a művésznek egyszerűen rossz a memóriája. Ellen-
kezőleg, emlékezőtehetsége szinte páratlan, amint ez mindjárt be is fog bizonyosod-
ni. Nem, itt valódi, akaratlagos felejtésről van szó. A művész szelektíven és tartósan fe-
lejt, s repertoárja apróságoktól egészen az életbevágó dolgokig mindenre kiterjed.
Már kiskorában felfigyeltek tanárai különös képességére. Kiválóan tudta például a törté-
nelmet, de ha egy király nem volt szimpatikus neki, egy szót sem tudott kihúzni be-
lőle a tanár az illetőről. Matematikából valóságos zseninek számított, de nem szerette
a gyökjel formáját, ezért elfelejtett minden képletet, amiben gyökjel szerepelt. Képes-
égeit később még inkább kiteljesítette. Sikerült megfélekeznie egy katonai behívó-
ról, sőt később az egész háborút elfelejtette. S bár felejtési tevékenysége elsősorban a
kellemetlen dolgokra terjed ki, ne higgyük, hogy közömbös vagy kellemes dolgok el-
felejtése nehézséget okozna neki. Egyszer például gyakorlásból örökre elfelejtette a
gesztenyepüré nevét, és még a szexről is évekre elfelejtkezett. A művész most változa-
tos példáit fogja nyújtani a felejtés tudományának, a produkció azonban igen inten-
zív koncentrációt igényel, ezért a közönség kéretik csöndben maradni.

A művész ekkor felállt, középre lépett, karját szétvetve ledobta köpenyét. Egy szo-
ros, testhez simuló, ujjatlan úszódressz-szerűség volt rajta, most látszott igazán aszké-
tasóványsága, pókszerű testalkata. Karján, csupasz vállán fehéres hegek látszottak.
Halkan arra kérte a közönséget, hogy mondjanak sorban tizenkét szót. Kétszer is no-
szogatni kellett a népet, hogy elinduljanak az eleinte bátortalan beszélőségek, de aztán
jöttek sorban a szavak: kasza, kapa, asztal, november, sör, kutyagumi, kelkáposzta,
anyóspajtás... egyre derültebb hangulatban jöttek a bekiabálások. Közben a segéd fel-
írta a szavakat egy táblára, amit a háttal álló művész nem láthatott, csak a közönség.

Amikor összegyűlt a tizenkét szó, a művész feltette a kezét, csöndet kért, majd hi-
bátlanul visszamondta sorban a szavakat. A segéd ekkor megkérdezte, melyik szót fe-
lejtse el a művész. „Kelkáposzta!” – kiáltotta be valaki. A művész ekkor váratlan vehe-

menciával ugrálni, tapsolni kezdett, s közben hangosan kiabálta: kelkáposzta, kelkáposzta! Aztán cigánykerekezésbe, bukfencezésbe fogott, s közben a kiabálása egyre halkult. Végül elcsöndesülve felállt, kicsit leporolta magát, és száraz hangon újra elsorolta a szavakat, csak ezúttal kimaradt a kelkáposzta. A közönség elhívte figyelt. Engem a művész szenttelensége, mondhatnám lehangoltsága lepett meg. Hogy akarja így eladni magát, a mutatványát?

A segéd ekkor huszonnégy szót kért. Lássuk, mi lesz alapon elindultak a bekiabálások, s összegyűlt a huszonnégy szó. A segéd sorban feljegyezte őket a táblára. A művész a legcsekélyebb nehézség nélkül elsorolta a szavakat, sőt visszafelé is fel tudta mondani őket. Megint jött a kérdés: mit felejtse el ebből? Három szót is bekiabáltak. A művész bólintott, és újra kezdődött az ugrálás, tapsolás, közben a három szó kiabálása. A közönséget valahogy magával ragadta a mozgás, a ritmus, mások is tapsoltak, hajladoztak, kiabáltak. Aztán a művész lenyugodott, és megint szenttelenül elsorolta a szavakat, kihagyva a három szót, és ezt megismételte visszafelé is.

Ez az egész procedúra megismétlődött harminchat szóval is, de a végére a közönség halkan, elégedetlenül morogni kezdett. Az emlékezőtehetség megnyilvánulása lenyűgöző, de mi ez a cirkusz a felejtéssel?

A segéd előrelépett, kezét felemelte, és csendet kért. „Váltsunk nehézségi fokot!” – mondta. „Tessék megmondani, mit felejtse el a művész, akár az itt lezajlottakból, akár abszolút általános ismeretekből, de még akár a művész saját életéből is! Mondjanak minél nehezebbet, olyat, amit szinte lehetetlen elfelejteni!”

„Milyen évet írunk?” – kiabálta be valaki. Hát ez fogós lesz – gondoltam. A művész bólintott, aztán elővett egy könyvecskét – ha jól láttam, táblázatok és képletek voltak benne –, és a lapokba mélyedve, egyre halkulva motyogni kezdte az évszámot. Úgy láttam, az a trükkje, hogy az elfelejteni kívánt dolgot megnevezi, aztán fokozatosan valami másra koncentrál, ami kiszorítja az agyából. Mit mondjak, sikerült neki az évszámot is elfelejtenie, amikor újra kérdezték, csak zavartan pislogott.

„Mennyi kétszer kettő, mi a lakcíme?” – jöttek az újabb kérdések. „Mi a manó?” – kiabált közbe a falu bolondja, s a derűtség kicsit megakasztotta a mutatványt. „Mi a neve?” – tette fel a kérdést ekkor valaki hátulról. A művész kicsit meghökkenni látszott, de lehet, hogy csak megjátszotta magát, mert előkapott néhány fényképet, a saját nevét elmotyogva rájuk meredt, és már fel is nézett üres tekintettel: „Nem tudom, hogy hívnak.”

„Felejtse el, mit mondok most!” – kiabálta be valaki ravaszul, de erre szemmel láthatóan készült a művész, mert szinte rá sem pillantott a képekre, és már visszakérdezett: „Mit mondott?”

Ez volt az a pillanat, amikor a közönség türelme elfogyott. Vissza fogják kérni a pénzt, ha ugyan rosszabb nem történik – gondoltam. Felállt egy tagbaszakadt, szakállas alak, városszerte ismert kötekedő, és ingerülten odavágta: „Mi ez a marhaság? Bizonyítsa be, hogy tényleg felejt! Ne csak mórrikálja magát, ezt bárki megcsinálja!”

Azt hittem, kitör most a botrány, de a művész egy csöppet sem jött zavarba. „Rendben” – bólintott, és nehéz sóhajjal a segéd felé intett. „Mindig ez van, de megkapják, amit kérnek” – mondta alig hallhatóan, és levertsége most még nyilvánvalóbbá vált.

A segéd középre húzta a lábát, felnyitotta, és lassan, teátrálisan kezdett kipakolni belőle. A közönség nyújtogatta a nyakát, és nekem is meresztgetni kellett a szemem, hogy kivegyem, mik azok a különös tárgyak. Fogókat, bilincseket, láncokat, szűrő-csíppő eszközöket véltem felismerni.

A segéd hátul összebilincselte a művész csuklóját, majd egy láncot fűzött át a bilincsen, és a lánc végét átvette egy előre a plafonra függesztett csigán – ezt eddig észre sem vettük. Nagyot rántott a láncon, a művész válla roppant egyet, és hátul felhúzott karja úgy megemelte, hogy csak a lábujja hegye érte a földet. Döbbszent csend támadt a teremben. A segéd, beleadva testsúlyát, még egyet húzott a láncon, a művész felnyögött, és teste teljesen megemelkedett. A segéd kikötötte a lánc végét a bordásfalhoz, és a szerencsétlen alakhöz fordult: „Na, milyen szót felejtett el először?” A művész szemmel láthatóan nagy fájdalmak között, riadtan torz arkifejzéssel próbált válaszolni. „Kapa? Kasza? Anyóspajtás?” Sorra préselte ki magából a szavakat, csak a kelkáposzta nem jutott eszébe.

A segéd ekkor meggyújtott egy gyertyát, és a lángot a felkötözött ember hóna felé közelítve újabb kérdéseket tett fel. „Milyen évet írunk? Mi a neve?” A művész gyöngyöző homlokkal, kétségbeesett erőfeszítéssel próbált emlékezni, de válaszai csak találmokra kikiabált szavak voltak, semmi nem talált. A közönség közben magához tért a döbbenetből, és újra kezdődött a morgás. „Csalás az egész, biztosan összejátsszanak, csak trükköznek.” A segéd a zúgolódók felé fordult. „Nem hisznek, uraim? Győződjenek meg saját szemükkel, lépjenek közelebb.”

Azt hiszem, ezt nem kellett volna mondania. Többen előreugrottak, egy férfi meg rántotta a láncot, egy izgága öregasszony meglökte a művészt, hogy az lengedezni kezdett. „Beszélj, milyen év van, hogy hívnak!” – nógatta az öregasszony a fájdalmasan nyögő művészt. Az öregasszony újra meglökte, valaki meg hátulról átfogta, és úgy lefelé rántotta a kicsavarodó vállú szerencsétlent, hogy az fájdalmasan felsikoltott. Egyre többen gyűltek köréje, tapogatták, rángatták. „Mondd, hogy kelkáposzta!” – üvöltötte valaki. Az öregasszony megint hozzákapott, és körmeivel végigszántotta a vállát. A művész vére kiserkent, és párhuzamos csíkokban csorogni kezdett a mellére. De akár-hogy kínozták, egyetlen elfelejtett szót sem tudott kinyögni, bár most már a nyögések, hörgések meg a tömeg kiabálása között nem is nagyon lehetett volna érteni.

A segéd ekkor a ládára ugrott, és felkiáltott: „Uraim! Lássák be, hogy a mutatvány valódi! Látják, hogy a szerencsétlen képtelen bármire emlékezni, amit elfelejt!”

De most már késő volt. Egyre többen kiabáltak, tolongtak a felhúzott művész körül, karmolták, csipkedték, próbáltak a gyertyalánggal hozzáférni.

A segéd még egyszer próbálkozott a nagy hangzavarban: „Vissza! Elég volt! Hátrébb, uraim, a mutatványnak vége!”

„Csalás az egész! Féltre! Majd megmutatom! Mennyi kétszer kettő?” – ordította ekkor a szakállas, aki hátulról nagy lendülettel előretörtetett, félrelökte az előtte tolongókat, majd felkapott egy csavarhúzószerű tárgyat a ládáról, és a művész mellébe döfte.

A segéd kétségbeesetten felordított, kioldotta a láncot, mire a művész a földre zuhant, melléből kiállt a csavarhúzó.

Hirtelen csend lett, mindenki megmerevedett. Aztán újra hangzavar támadt, és mindenki egy emberként a kijárat felé kezdett törtetni, borultak a padok, taposták egymást az emberek, én a bordásfalba kapaszkodtam. Amint egy kis egérút nyílt, a szertár felé én is kiszaladtam.

Nem tudom, mi történt ezután. Úgy hallottam, a művész életben maradt, valaki később látta, hogy a segéd a hajóra támogatja. Többet nem hallottunk róla, és az ügy valahogy elsimult, nem is beszélt róla senki. Azt hiszem, ezt az estét igyekezett mindenki gyorsan elfelejteni.

Jó néhány év telt el, én elköltöztem a városomból, és sokáig egyáltalán nem gondoltam a felejtőművészre. Aztán, ahogy idősödni kezdtem, egyre gyakrabban gondoltam arra a hajdani novemberi estére, a különös mutatványra. Így utólag meg voltam győződve róla, hogy a fickó valóban tudatosan tudott felejteni. Nem is rossz az ilyen képesség, én is hasznát venném. Persze nem lépnék föl mint mutatványos, csak saját használatra kellene ez a tudomány. Kezdtem is gyakorolgatni, ilyen-olyan ügyeket próbáltam kitörölni a fejemből, és azt hiszem, nem is vagyok tehetségtelen. Amikor például otthagytam a barátnőm, csökkenő intenzitással motyogni kezdtem a nevét, és közben egy Harley-Davidson képére koncentráltam. Sikerült is úgy elfelejtenem a nő nevét, hogy ha fölfeszítenének, sem tudnám most megmondani.

Vannak tehát ilyen kisebb sikereim. De újabban – tovább idősödve – nagyobb fába is belevágtam a fejszemet. „Halál, halál, halál, halál...” – motyogom csökkenő intenzitással. Közben ugrálok, tapsolok, pörgök, cigánykerekezem. Ha ez sikerülne, talán még a fellépést is meggondolnám.

Edward Lear

A BAGOLY ÉS A CICUSKA

A Bagoly és a Cicuska tengerre kelt,
 Bárkájuk borsószínű csónak,
 Volt pénzüik elég, s kicsi málnaszelét
 Is tettek el útravalónak.
 A Bagoly picli lantja dalolt pönögőn,
 Fölötte a csillagos ég:
 „Ó gyöngye Cicus! Cicus, én szeretőm,
 Szép vagy te, Cicuska, de szép,
 De szép,
 De szép!
 Szép vagy te, Cicuska, de szép!”

És szólt a Cicus: „Daliás madaram,
 Te büvös dalolású Bagoly,
 Ó, keljünk egybe minél hamarabb,
 De hol lelni ma gyűrűre, hol?”
 Egy nap meg egy évig eveztek a révig,
 S hol a Bimm-fák erdeje sűrű,
 Egy Kismalac orra túrt éppen a porba,
 S ott fénylett rajta a gyűrű,
 A gyűrű,
 A gyűrű,
 Ott fénylett rajta a gyűrű.

„Ó, drága Malacka, a gyűrűdet addsa!”
És szólt a Malac: „Szívesen.”
Vitték föl a hegyre, s már keltek is egybe
A Pulyka előtt a hegyen.
Belakott a vegyestárból a jegyespár,
A Cicus a Bagolyba karolt,
S táncoltak az éji homok pereméig,
Frigyüket beragyogta a hold.
A hold,
A hold,
Frigyüket beragyogta a hold.

A KACSA ÉS A KENGURU

Azt mondta a Kacsa a Kengurunak:
„Maga mennyire peckesen ugrál!
A réteken át meg a kertek alatt,
Hogy szinte megállni se tud már!
Nekem ebben a tóban unalmas az élet,
Világot látni hiába remélek.
Itt kell poshadnom örökre – hacsak...”
Mondta a Kengurunak a Kacsa.

„Ha odadná, kérem, a hátát”
Mondta a Kacsa a Kengurunak,
„Nem csúszna ki csőrömön annyi se: »háp-háp«,
Úgy ülném végig a teljes utat.
Míg túl a Tejón, a Csokedli-csatornán,
Meg a tengereken túl kengurugolnánk –
Vár ránk a világ valamennyi kecse!”
Mondta a Kengurunak a Kacsa.

Azt mondta a Kenguru a Kacsának:
„Roppant ígéretes ötlet.
Származna belőle előny, de bocsánat,
Az a hátulütője az ügynek,
Hogy Önnek a talpa hideg és nyirkos
(Hadd legyen ennyire rideg és nyílt most),
S ha lehűti a hátam a lába,
Még rám tör esetleg a zsába.”

De szólt a Kacsa: „Ez eszembe jutott.
 És kifogni zsábán meg csúzon
 Vettem négy pár zoknit, pamutot,
 Azt mindet a lábamra húzom.
 Beszereztem télikabátot is egyet,
 Szivarozni fogok majd, hogy melegegdek,
 Úgy utazunk majd, mint az urak!”
 Mondta a Kacsa a Kengurunak.

Azt mondta a Kenguru: „Szívem örül!
 Menjünk, hisz ezüstös a hold ma!
 De praktikusabb, ha a farkamon ül,
 Mert akkor nem bukok orra.”
 És hipp-hopp, máris fölcihelődtek,
 Körbeszökellték ötször a földet –
 S ó, volt-e vidámabb pár valaha,
 Mint a Kenguru és a Kacsa?

Varró Dániel fordításai

A KUMMERBUND

Indus költemény

Egy dhóbín ült a Szép, s lesé
 az Esticsillagot.
 „Mi bájos, ah!” – mondták reá
 a vándor punkahok.
 Kamszammah lombja fűzte bé
 szobája ablakát,
 s szilaj kitmutgár-fürtöket
 himbáltak csóki-fák.

Lágyan löbögve folyt alatt
 a hömpölygő folyam;
 arany csuprászík úsztak ott
 rajokban számtalan.
 A messze nagy fák ágain
 zöld áják ültenek,
 s az éjbe egy Muszak nyögellt
 édesbús éneket.

S ott, hol bíbor Nullah terít
szeszélyes ágbogot,
s csöndben csobognak csillogó
kis górivallahok,
csöpp bhísztik víg csicselyje szállt
a légben, s messze túl
a bőszült Dzsampan ordított
undok vackán vadul.

A dhóbín ült és hallgatott:
a Nimmak énekelt –
de jelszó harsant hirtelen:
„A Kummerbund közelg!”
Futott, de hasztalan; a rém
egyet kaffant felé,
és egykettőre vége volt:
a Hölgvet elnyelé.

Megette szőri-bőrivel,
meg porcogóival...
Sopánkodának: „Ah, mi sors!” –
s Ekhó felelte: „Bal!”
A falra szegték dhóbíját,
min utoljára ült,
s pirossal ezt írták alá
intő örök jelül:

Te Többi Szép, légy óvatos
és jól jegyezd meg ezt:
ne ülj ki éjjel, mert jön a
Kummerbund, és megesz.

Havasi Attila fordítása

LIMERIKEK

Lakott egy öreg hölgy Havajon.
Kérdezte: „Mit tegyek ma vajon?”
Mondták: „Hordd el magad!”
De úgy döntött, marad.
Bosszantó öreg hölgy Havajon.

Így szólt egy ember a Horn-fokon:
 „Kínjaim végezni hol fogom?”
 Ült csak egy karszékben,
 s bele is halt szépen.
 Életunt ember a Horn-fokon.

*

Lakott egy ifjú hölgy Sztambulba.
 Kérdezték: „Mit néz úgy bambulva?”
 Tán megnémult ön?”
 Ő annyit szólt: „Plömm!”
 Agresszív ifjú hölgy Sztambulba.

*

Volt egy úr, lakhelye Nyugat.
 Nem evett mást, csakis nyulat.
 Legyűrt vagy negyvenet,
 igen rossz kedve lett;
 azóta nem eszik nyulat.

*

Lakott egy öreg hölgy Moszkvában.
 Így szólt: „Ha zavar a kosz nálam,
 sufnimban találtok
 seprűt meg lapátot.”
 Alapos öreg hölgy Moszkvában.

*

Volt egy úr, lakhelye Dzsakarta.
 A mézsört vég nélkül nyakalta.
 Rászóltak: „Dagadt!
 Kiütöd magad!”
 Úgy lett, de ő maga akarta.

Havasi Attila fordításai

*

Lakott egy öregúr Chilében,
 Nem állt túl bölcs ember hírében.
 Kiült a körtérre,
 Sört ivott körtére,
 Könnyelmű öregúr Chilében.

*

Lakott egy öregúr Rodoszba,
Bezárta nejét egy dobozba.
„Nyisd ki a faládám!”
Mire ő: „Na drágám,
Mától te itt laksz a dobozba.”

Varró Dániel fordításai

Lackfi János

BUBORÉKSÚLY

Szegény nejem csak egy dalt zongorázik
pedig nem is csak egyet
s nem is olyan szegény
De hát ez költemény

És terelgeti a szobán át
az elefántcsonton, pont ott,
az öt gyerekek kiszívta csontok
kalciumhiányát

Naponta egy-egy
fehérrépa helyett ezt
találta ki, a csontba végül
talan a zene is beépül

A levegőben ott hömpölyög szegényre
halványult tömlőnyi vére
kezén a véna kékje
tempózik lusta krallban

Néhány szelet
cékla s pár deka mák helyett
pótolni elveszett vasat sok vérlemezt
tán megteszi a dallam

Buboréksúlyú tekegolyó
gyanánt zongoraszó
gördül a parketten
míg mind a ketten

halljuk a távolba vesző
égen a mérhetetlen
visszhangot feldübörögni végre:
ledöntött tekebábok üstdobzenéje

ŠKODA-DAL

Eladtam az öreg Škodámat,
megvette Keskeny Mária.
Tulképpen Hajnalkának hívták,
csak hát ugye, a ritmika...

Egy ideje van egy Pözsónk is,
s két kocsi: az bigámia.
Eladtam Keskeny Máriának,
ne kelljen gyalog járnia.

A szerződést hidegben írtuk
kocsi orrán, én s Mária.
Márián egy tréningnadrág volt,
fázhatott benn a... vádlíja.

A házba őt nem invitáltam,
vacoghatott kinn Mária,
széles volt inkább, mintsem keskeny,
jó képet kellett vágnia.

Nem jutott Keskeny Máriának
a fagyban egy szál dália,
csak jeges toll, gémberegett kéz.
Hát nem volt velem mázlijja.

Az az igazság, Máriának
a férje nem egy dalia,
haramiának néztem inkább:
ezért körmölt kinn Mária.

Eladtam az öreg Škodámat,
megvette Keskeny Mária.
Övé Škodám, másé a szívem –
mint Istené a lénia.

Lövétei Lázár László

„ÁRKÁDIA-FÉLE”

Az Arany-kurzusból

Én is Árkádi... Na persze.
Ez hiányzik még nekem!
Olyan jó volt nézelődni...
Már azt hittem, hogy... De nem.
Eddig nem volt bennem semmi
Eszement...
Ez a semmi most mégis túl
Messze ment.

S akkor mért jutott eszembe?
Lehet benne valami?...
Ez a furcsa hezitálás
Még bennem is aranyi!
De csak ennyi! S még ezzel is
Hencegek...
Vagy csak ezután jöhet a
Többi geg?

Például, hogy semmi gondom,
Vagy ha van, nem érdekel:
Ez az év az ördögé lett.
Ide már semmi se kell...
Becszzavamra mondom: mindegy,
Hogy mi lesz.
Nem is fogok imádkozni
Senkihez.

Egy-két dolog kéne még, de
Az se baj, ha elmarad.
Kényelmesebb nem is kérni,
Mint lenyelni, hogy nem ad...
Muszáj vagyok azt hinni, hogy
Egyre megy,
S harminckét év is elég nagy
Kásahegy:

Egy nap halott nagyapámmal;
 Egy nap „piros fülű tél”;
 Egy nap fönn, a vadvizeknél;
 Egy nap „Gond egy szál se!”-vér,
 S még egy csomó „Hát ez meg mi?”-
 Féle lom,
 De amiről szólni sem „i...
 Rodalom”...

Volna még egy mániám, de
 Ezt nagyon jól titkolom.
 Legyen elég erről annyi,
 Hogy jobb híján itt lakom.
 Teszek rá, hogy mit adok és
 Mit kapok:
 Egyszer majd úgyis „Hazámmá
 Rothadok”...

És így tovább, s etcetera...
 Pedig viccre semmi ok.
 Poénnak is nagyon gyenge,
 Hogy pár dolgot itt hagyok.
 Isten bizony: nekem ez is
 Megfelel,
 S úgyse tudnám überelni
 Semmivel.

Szóval: ez van. Egyelőre
 Fordíthatok a lapon.
 Egy éve, hogy ezt csinálom
 Minden mindegy alapon.
 Nem kérdem, hogy mi véres, s mi
 Vértelen,
 Sem azt, hogy ki csinálja ezt,
 S mért velem.

Van egy régi ismerősöm,
 Rendes nevén: a halál.
 Véle kéne kibékülni,
Amennyiben rajtam áll.
 Biztos vagyok benne, hogy nem
 Is nehéz,
 Hogyha Isten egy szemével
 Félrenéz.